

עלון

תבלין לשלחן שבת

פְּרֻשֵׁת וְאַרְא

עלון מספר: 236

בס"ד.
נא לא לקרוא
בשעת התפילה
וקריאת התורה.
העלון טעון גניזה.
הלימוד בשבת פי אלף מיום חול.

כניסת השבת:
4:26
יציאת השבת:
5:37
רבנו תם:
5:59
חומשים לפי אופק חיפה

העלון לעלוי נשמת: אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - תנצב"ה. ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת: יהודה בת עישה, נפתלי בן דבורה, ר' יאשיהו יוסף בן זוהרי, בשת שבע בת ליאורה, נפתלי בן דבורה, שלום בן מסעודה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה, בכור חי בן בטי, נתן בן נעמה, משה צבי בן ברכה - בתוך שאר חולי עמו ישראל

נקודה מהפְּרֻשֵׁה

חמרת בטול תורה

"וַיִּחְדְּלוּ הַקְּלוֹת וּמִטֵּר לֹא נָתַף" (ט, לב) הַגְּאוֹן רַבִּי צִיּוֹן הַכֵּהֵן זצ"ל מִצְפָּאקֶץ שְׁבַתוֹנִיטְסְיָה, הַזְכִּיר בְּסִפְרוֹ "יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן" אֶת דְּבָרֵי הַגְּמָרָא (תַּעֲנִית ז) שֶׁהַגְּשָׁמִים נֶעְצְרִים רַחֲמָנָא לִיצְלָן בַּעֲוֹן בְּטוֹל תוֹרָה. וְזֶה הַרְמָז כָּאֵן בְּכַתוּב "וַיִּחְדְּלוּ הַקְּלוֹת", כְּאֲשֶׁר חֲדָלִים הַקְּלוֹת שֶׁל לַמּוֹד הַתּוֹרָה חֲלִילָה, "הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב" בְּבִתֵּי הַמִּדְרָשׁוֹת, אֲזַי "וּמִטֵּר לֹא נָתַף אֲרָצָה".
הֵן כֹּה דְבָרֵי מְרַן הַחֲזוֹן אִישׁ זצ"ל (בַּאֲגוּרֵתֵי ח"א-א): "לְלַמֵּד שְׁעָה אַחַת וְלִהְפָּסִיק שְׁעָה אַחַת הוּא קִיּוֹם הַתְּהוֹ הַאֲפָס וְהַהֲעֵדֵר. הַרִי זֶה זֹרַע, וְשׁוֹלַח עֲלֵיהֶם מִיָּם לְסִתְפּוֹן.
עַקֵּר הַלְמוּד הוּא הַתְּמִידִי וְהַבְּלִתִּי נִפְסֵק. הַלְמוּד הַתְּמִידִי הוּא סוּד הַקִּדְשָׁה, וְזֶה שְׁעוֹשֶׂה תוֹרָתוֹ קִרְעִים קִרְעִים אֲסָף רוּחַ. מִן הַרְאִי לְתַחֲבֵל תַּחֲבִילוֹת אִיף לְקִנּוֹת אֶת הַתְּמִידָה הַלְמוּד, וְלִהְתַּפְּלֵל עַל זֶה תְּמִיד."
מַהְרִ"ל דִּיסקִין זצ"ל, הַשֶּׁרֶף מְבָרִיֶּסְק, נִשְׂא דְבָרִים בְּסִיּוֹם מִסְּכַת אֶמֶר: לְכַאוֹרָה יִפְלֵא, אָדָם סִיָּם מִסְּכַת בַּת שְׁלוֹשִׁים דָּפִים, וְעוֹרֵף סִיּוֹם וְעוֹשֶׂה סַעֲוֹדַת מִצְוָה. וְאִם לַמַּד מֵאֶה דָּפִים בְּמִסְּכַת גְּדוּלָה, אִינוֹ עוֹרֵף סִיּוֹם. וּמַדּוּעַ?
שֶׁהַתּוֹרָה נִמְשָׁלָה לְזֶהָב וּלְפָז (תְּהִלִּים יט, יא), וְלִפְנִינִים (מִשְׁלִי ח, יא).
מַה בִּינֵיהֶם, הַזֶּהָב נֶעְרָף לְפִי מִשְׁקָלוֹ. אִוְנִקִּית זֶהָב בְּכָף וְכָף, שְׁתִּיָּם שְׁוֹן כְּפוֹל, שְׁלֹשׁ עָרְכָן מִשְׁלֵשׁ. אֲבָל הַפְּנִינָה, שׁוֹנָה. מַעַט יוֹתֵר גְּדוּלָה, וְכָבֵד חֲחִירָה כְּפוֹל וּמִשְׁלֵשׁ. יוֹתֵר: מִטִּיל זֶהָב, גַּם אִם יִהְיֶה מַחְרָץ, יִהְיֶה בּוֹ גְּמוֹת וּבְלִיטוֹת, לֹא יִשְׁנֶה אֶת עָרְכּוֹ. אֲבָל הַפְּנִינָה, אִם תִּהְיֶה מַחְרָצָת, אִם יִהְיֶה בָּהּ פְּגִימוֹת - יִרְדַּ עָרְכָה פְּלֵאִים.
וְאֶמֶר: כִּף גַּם בַּתּוֹרָה, יֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי חֲשׂוּבִים. הַאֲחֵד, לְפִי כְּפוֹת. דָּף וְשְׁנַיִם, שְׁעָה וְשְׁעֵתִים, עַל כֵּל תִּבְּהָ מִקְבְּלִים שֶׁכֶּר. אֲבָל חֲשׂוּב נוֹסֵף הוּא הַשְּׁלֵמוֹת. שְׁעֵת לַמּוֹד מִשְׁלֵמָת, פְּנִינָה זֹהֲרָת. מִסְּכַת

שְׁלֵמָה, יְהִלּוּם עֲנִק!

וְלֹא רַק הַתְּמִידָה הַלְמוּד, אֲלֵא הַלְמוּד עֲצִמוֹ צְרִיף לְהִיּוֹת חִי.
בְּ"תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף" (אֶמֶר, ב) הַבֵּיא דְבָרֵי רַש"י (בְּרֻכּוֹת נא) שֶׁכּוֹסֵשׁ שֶׁל בְּרַכָּה צְרִיף שְׁיִהְיֶה חִי, פְּרֻשׁ רַש"י: פְּרִישׁ, הִינּוֹ טְרִי, שְׁהוּצָא כַּעַת מִהַחֲבִית. וְמִי שְׁאִינוֹ עוֹבֵד בְּזְרִיזוֹת וְחִיּוּת, אִינוֹ קִרְיָ חִי!
מִסְפָּר, שֶׁהַרְבֵּי מַרְוִזִּין זצ"ל רָאָה זָקֵן אֲחֵד יוֹשֵׁב לִיד הַסִּפֵּר וּמְבַקֵּשׁ לְלַמֵּד. גְּבָרָה עָלָיו עֲיַפּוּתוֹ וְהַתְּנַמְנָם. מִיָּד גָּעַר בְּעֲצִמוֹ: "הֲרִי עוֹד מַעַט תְּמוּת, וְמַה תְּבִיא אֶתָּךְ לְעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן!" שֶׁב לְתַלְמוּדוֹ, אִף עַד מַהֲרָה נֶעְצְמוֹ שׁוֹב שְׁמוֹרֹת עֵינָיו. שֶׁב וְהוֹכִיחַ עֲצִמוֹ: "הֲרִי עוֹד מַעַט תְּמוּת, לְמַד אֲפּוֹא בְּהַתְּמִידָה!"
הַעִיר לוֹ: "לֹא זוֹ הַדְּרָךְ. הִיא עֲלוּלָה לְהִבִּיא לְדַכְדּוֹךְ, וְהַלְמוּד צְרִיף לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה!"
הַתְּנַצֵּל הַיְשִׁישׁ: "אֲבָל מְבַקֵּשׁ אֲנִי לְלַחֵם בְּעִיפּוֹת וְלִהְתַּנַּעַר מִהַשְּׁנָה!"
הַצִּיעַ הַרְבֵּי: "מוֹטֵב שְׁתֵּאֵמֵר: הֵן צְרִיף לְהִיּוֹת - וְאֵלּוֹ אִינוֹם חִיִּים...!"
לְלַמֵּד בְּרַפְיוֹן, בְּנִמְנוֹם, זוֹ בְּחִינַת "שְׁנָה אֲחֵד מִשְׁשִׁים בְּמִיתָה" (בְּרֻכּוֹת טז): וְכַתֵּב הַמַּהְר"ל מִפְּרָג זצ"ל (חֲדוּשֵׁי אֲגָדוֹת סַנְהֶדְרִין עא): כֵּל הַיְשֵׁן גְּבִית הַמִּדְרָשׁ תּוֹרָתוֹ נַעֲשִׂית לוֹ קִרְעִים קִרְעִים, כִּי הַתּוֹרָה צְרִיכָה הַתְּעוֹרְרוֹת יוֹתֵר מְכַל, וְכְאֲשֶׁר הוּא יִשְׁן גְּבִית הַמִּדְרָשׁ חֲסֵר הַתְּעוֹרְרוֹת, וְלִכְךָ תּוֹרָתוֹ בְּטֵלָה.
הַגְּאוֹן רַבִּי חִיִּים מוֹאֲלֵאֲזִין זצ"ל כָּתַב לְנִכְדּוֹ: "תְּזַדְרֹזוּ לְלַמֵּד בְּזְרִיזוֹת וְחֻשְׁקֵי גְדוּלָה, כִּי מַה שְׁלּוּמָדִים בְּעֲצָלוֹת כֵּל הַיּוֹם וְכּוֹלִים לְלַמֵּד בְּזְרִיזוֹת בְּכִסְמָה שְׁעוֹת."
וְ"הַאֲמִרִי אֲמֵת" מַגוּר זצ"ל (לְקוּטִים טז) כָּתַב בְּמַכְתָּב: "אִף הַלְמוּד יִהְיֶה בְּשִׁמְחָה וְכָלֵב חוֹשֵׁק". וְבֵאֵר בְּזֶה מַה שְׁאֲמָרוֹ (תַּעֲנִית כ) שֶׁרַב אֲדָא בַר אֲהֲבָה הָאֲרִיף יָמִים, כִּי לֹא יִשְׁן גְּבִית הַמִּדְרָשׁ. וְתַמּוּהָ, מַה רְבוּתָהּ הִיא שְׁלֵא עֲשֶׂה תּוֹרָתוֹ קִרְעִים קִרְעִים. אֲלֵא הַפְּרֻשׁ שְׁלֵא

למד באופן ישנוני, פארשלאפען, אלא בחיות והתלהבות. והרי זו הנהגת מדה כנגד מדה, למד בחיות וזכה לחיים. וגם כאן, וכעקר כאן, הדגש על ההדרגה. בחור בא לפני הסטיפלער זצ"ל, אין לו חשק ללמוד. מי שהכיר את הסטיפלער, מי שהכיר את שקידתו המפלאה, יומם ולילה פשוטו כמשמעו, לא פסק פיו מגרסא. מי שהכיר את החייגיות שלו, איך חי בלמוד, איך התרונן בו, איך קרנו פניו בעיניו! צפוי היה שיתמה תמיהה גדולה, שלא יבין איך אפשר. אך לא. האיר פניו ונקר בנעם: "קשה לך ללמוד כל הסדר. וישעה"!
גם ישעה קשה.
"חצי ישעה"?

חצי ישעה, גם קשה.
הוסיף ושאל: "ועשר דקות?"
פקריעת ים סוף.
"וחמש דקות?"
נו, חמש דקות יכול הוא ללמוד.
איך קרנו פניו! אח, "לפום צערא אגרא" (אבות ה, כג), איזה שחר עצום ורב תקבל על התמדת חמש הדקות! תלמד חמש דקות, בחיות ובציפיות, ותעשה הפסקה. תקום, תכין כוס קפה, ותנסה חמש דקות נוספות.
ומחמש הדקות קבל הבחור טעם וגישמאק בלמוד, והיה לאחד מקציני הישיבה! (מקרבן לתורה)

ספור לשבת

הדירה עם הכלב חלק ב':

כמה ימים אחר כך קיבלתי טלפון. "זה בקשר לדירה, אני רוצה לראות אותה."
"מי אתה?" שאלתי.
"לקחת אותי טרמפ במוצאי אחרון של פסח", הוא הזכיר לי. נזכרתי והזהרתי אותו: "תדע לך שמתחת לדירה יש שכן שיש לו כלב גדול."
"זאת לא בעיה. אני לא מפחד מכלבים."
מסרתי לאברך את המספר של השוכר כדי שיתאם אתו זמן שיבוא לראות את הדירה, ואכן אחרי כמה ימים הוא התקשר להגיד שהדירה מצאה חן בעיניו.
"אני שומע", ענית לו כמי שאינו להוט זה שנה וחצי למכור את הדירה. הוא מצידו סיכם: "תכין חוזה."
הניסוח שלו היה מוזר בעיני. מה פירוש 'תכין חוזה'? הוא לא רוצה לקחת עורך דין? זה היה נראה לי לא מספיק מעשי, ולכן לא עשיתי כלום.
למחרת התקשר מתווך וסיפר שיש לו קונה בשבילי במיליון ושלוש מאות שלושים אלף שקלים. רציתי למכור את הדירה במחיר הגבוה, אבל הרגשתי לא נוח ביחס לאברך שכבר ראה את הדירה והודיע שרוצה אותה. שוב לא עשיתי דבר, וכשהוא התקשר, אמרתי לו: "אני לא יודע מה לעשות, יש לי קונה במיליון שלוש מאות שלושים."
הנוסע ממוצאי יום טוב נאנח בהשלמה: "אתה לא צריך להפסיד. תמכור את הדירה למי שמשלם לך יותר."

מלחמה פנימית התחוללה בקרבי. אין לי שום מחויבות לאברך הזה, ובכל למחרת בצהרים התקשר אלי הנוסע ואמר: "החלטתי שאוסיף על המחיר". כאן הוא חישב לי שהמתווך יקח שלושה עשר אלף שקלים דמי תיווך, וכיון שהוא קונה את הדירה ללא תיווך, הוא יוסיף עוד שבעה עשר אלף שקלים ואוכל לקבל את אותו הסכום כמו שהוצע לי.
"ואתה יודע למה אני מוכן להוסיף?" ממשיך האברך, "כי באחרון של פסח, זמן מה לפני שאספת אותי ברכב שלך, חזרתי מהכותל המערבי.
ישבתי שם ואמרתי את כל התהילים בתחינה להשם יתברך שאמצא דירה. והנה, מה אני שומע ממך? שיש לך דירה למכירה. היה לי ברור שזאת הדירה שלי!"
התרגשתי. הבנתי פתאום למה אני לא נענית להצעה המפתה יותר, אבל עדיין לא נעשה בענין פעולה ממשית. שבוע לאחר מכן התקשר יהודי שרצה לקנות את הדירה במיליון ושלוש מאות ארבעים אלף, וזה כסף נקי ללא תיווך. זה כבר היה הבדל משמעותי ביותר, ואני הרי צריך את הכסף לקניית הדירה שאני גר בה. מה עושים?
בשלב הזה הלכתי לרב ושטחתי בפניו את ההתלבטות. מצד אחד, הנוסע היה הראשון שראה את הדירה ורצה בה. מצד שני, יש לי הצעת מחיר גבוהה בהרבה, ואני זקוק לכסף. סיפרתי גם שבמשך שנה וחצי הדירה לא מצאה חן בעיני איש, ואף הוספתי את תיאורו המרגש של הנוסע, שהתפלל על דירה בכותל המערבי, והוא מרגיש שהדירה שלי היא המיועדת לו.
הרב שמע את הכל ואמר: כיון שלא חתמתם על שום נייר והכל היה בעל פה, אינך חייב למכור לנוסע את הדירה. אמנם

הכולל ארבעים דיירים, היה מחובר לשעון אחד שלא היה לו מספיק כוח, והחשמל היה נופל כמעט כל יום. דיברנו רבות עם חברת חשמל, וכל פעם דחו אותנו מסיבות שונות. הסיפור הזה התפרסם בקו השגחה פרטית ביום רביעי פרשת במדבר כ"ו באייר תש"פ. למחרת, ביום חמישי, הגיעו חברת החשמל וחיברו לכל דירה מונה נפרד עם כוח חשמל מספיק. (גליון השגחה פרטית בהעלותך – שלח התש"פ)

לפי דבר הרמב"ם, תלמיד חכם אינו משנה מדיבורו, אך זה לא נפסק למעשה. אבל אתה מספר שהאברך התפלל על הדירה, מן הראוי שתמכור לו. שמחתי מאוד עם הפסק שקיבלתי, ופניתי לחתימת חוזה עם הנוסע. תוך חודשים מספר הוא שילם הכל, וכך קניתי את הדירה הירושלמית הנאה. בשולי הסיפור: בדירה החדשה היו לנו הרבה בעיות בחשמל. כל הבניין,

זְקַנְיָךְ וַיֹּאמְרוּ לָךְ

אמרת חכמי ישראל על הפרשה:

יעזרו וירבו התורה והיראה בעם ישראל. אומנם היה מקום לחשוב שכיוון שאין שני מלכים משמשים בכתר אחד, אולי היה זה טוב אך לא היה נעים. לכן מעידה לנו התורה הקדושה, שהיה זה גם טוב וגם נעים שבת אחים יחדיו, לגודל האהבה והאחוה שהיו בין משה לאהרון.

לכן הצטוונו שלא תהא מחלוקת בעם ישראל, וכמה וכמה מצוות נצטוונו כדי שישירו האחוה והברכה בתוכנו, כי על כל פשעים תכסה אהבה וגדולה אהבה שמקלקלת השורה.

ואמרו חז"ל: לא חרבה ירושלים אלא בשביל שנאת חנם, ומשום שלא היתה אחווה ואהבה נחרב הבית. ודורשי רשומות מפרשים שקץ הגלות תלוי ועומד באחדות עם ישראל, ולמדו זאת מהפסוק (בראשית מט, א): "וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בְּנָיו וַיֹּאמֶר הֲאִסְפוּ וְאֶגִּידָה לָכֶם אֵת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים."

והיינו, שאחרי שייאספו ויהיו באחדות ובתמימות דעים, יבוא הזמן של הגאולה באחרית הימים. ולא זכו בני ישראל לקבל את התורה עד שהקדימו והכינו לבבם ועמדו כולם כאיש אחד בלב אחד והיו באחדות גמורה. ובעזרת ה' נתחזק במידת האחוה ונזכה לגאולה שלימה בקרוב. (הרב יאשיהו יוסף פינטו – משכן שילה).

במדבר אמרו: בשביל שאמר משה: "לְמָה הִרְעַתָּה לְעַם הַזֶּה" (שמות ה, כב), נענש ואמר לו הקב"ה: חבל על דאבדין ולא משתכחין... ע"כ. ויש להקשות על זה: והלא הוא סוג של אנוס, שהרי לא אמר כן אלא בשביל שראה צערם של ישראל, שהיו משתעבדים תחת מצרים יותר מדי.

ויש לומר שכבר הודיעו הקב"ה למשה מקודם ואמר לו: "וְאָנֹכִי אֶקְשֶׁה אֶת לִבְּךָ פְּרָעָה וְהִרְבִּיתִי" (שמות ז, ג), לכן נענש. (קצין המזבח)

בתורה הקדושה מצאנו דבר נפלא: פעמים שהתורה הקדימה את משה רבינו לאהרון הכהן ופעמים שהקדימה את אהרון הכהן למשה רבינו. וכמו שנאמר בפסוקים (שמות י, כו-כו): "הוא אֶהְרֵן וּמִשָּׁה אֲשֶׁר אָמַר ה' לָהֶם הוֹצִיאוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַל צְבָאתָם. הֵם הַמְדַבְּרִים אֶל פְּרָעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְהוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם הוּא מִשָּׁה וְאֶהְרֵן". ואכן אמרו חז"ל במכילתא: יש מקומות שמקדים משה לאהרון ויש מקומות שמקדים אהרון למשה, לומר לך ששקולים כאחד.

ונראה לדקדק עוד: מדוע נאמר "הוא מִשָּׁה וְאֶהְרֵן" בלשון יחיד? והלא לכאורה היה לומר "הם משה ואהרון" בלשון רבים.

ידוע כמה גדולה מעלת האחוה, וכאשר נמצאים חבורת אנשים שיש ביניהם אהבה ואחוה אי אפשר לנצח אותם, וכל אשר יחפצו יוכלו לעשות. כפי שמצאנו בדור הפלגה, שהיו כולם שפה אחת ודברים אחדים (בראשית יא, ו): "וַיֹּאמֶר ה' הֵן עַם אֶחָד וְשִׁפְהָ אַחַת לְכָלֶם וְזֶה הַחֲלֹם לַעֲשׂוֹת וְעַתָּה לֹא יִבְצֹר מִקֶּהם כָּל אֲשֶׁר יִזְמוּ לַעֲשׂוֹת". לכן, כדי להפיר את מחשבתם, בא הקב"ה

ובלבב את שפתם ועל ידי כך בטלה אחדותם. וכשלא היו מאוחדים בליבם ובדעתם, לא יכלו להוציא לפועל את מבוקשם. לכן דקדקה התורה להזכיר את משה ואהרון בלשון יחיד, "הוא מִשָּׁה וְאֶהְרֵן", ללמדנו שהיו באהבה ובאחוה גדולה, כאיש אחד בלב אחד, ועליהם הכתוב אומר (תהילים קלג, א): "הִנֵּה מִה טוֹב וְמִה נְעִים נִשְׁכַּת אֲחִים גַּם יָחַד". והיינו, שבוודאי היה זה טוב לעם ישראל שמשה ואהרון מנהיגים את העם יחד, ואיש את רעהו

בְּדִיחוֹת:

נסענו לחמת גדר, פתאום אנשים צעקו לי:
"חמותך נפלה לבריכת התנינים!"
לא חשבתי פעמיים, קפצתי למים והצלתי את התנין...

למכון הפתולוגי בשוויץ הגיעו שלוש אנשים עם גופות של אנשים שנפטרו עם חיוך על הפנים. אחד העובדים שאל את הפתולוג: "למה יש להם חיוך על הפנים?"
עונה לו הפתולוג: "הראשון זכה בלוטו במיליון דולר ומת במקום. השני בשרו לו שהשונא שלו נפטר. והשלישי מת ממכת ברק"

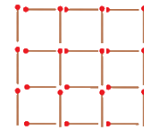
שאל אותו העובד: "שני הראשונים זה מובן שיחייכו, אבל השלישי - על מה יש לו לחיך?"
ענה הפתולוג "הוא חשב שמצלמים אותו"...

שני משוגעים נתקלים במחבל, והוא מכוון עליהם את האקדח. המשוגעים אומרים: "ברוך... אשר קדשנו במצוותיו וצונו למות על קידוש השם."
המחבל נבהל משני המשוגעים ובורח.
והם רצים אחריו: "אממממ... ברכה לבטלה"....

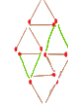

חידות:

לפניכם ריבוע גדול המחולק ל-9 ריבועים קטנים. הסירו 4 גפרורים כך שישארו 5 ריבועים, שווים בגודלם!

פתרון לחידה מהעלון הקודם:

חידת "מי אני":

אם אדם רוצה לשבור אותי - הוא חייב לנצח אנשים אחרים.
מי אני?

פתרון ל"מי אני" מהעלון הקודם:

מספרים.

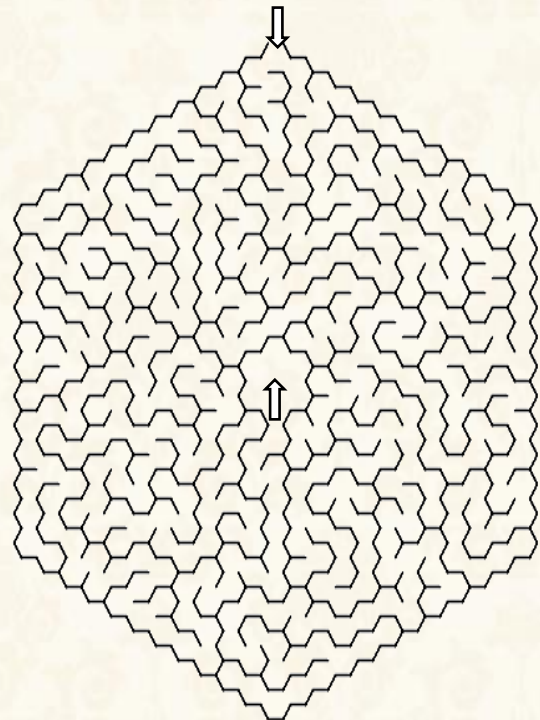
תמונה:

כשילד מקיסריה נתקע עם פנצ'ר

מבוך:

פתגם:

לפעמים לא לעשות -
זה המצעה הפי אב שאפשר לעשות.

להערות, להנצחות ולקבלת העלון במייל:

elisha5765@gmail.com